

Кога запѣ бѣлиятъ щурець

— Бабо, кога ще почнешъ да ми разказвашъ приказки? — питахъ баба си.

— Когато почне да пѣ бѣлиятъ щурець, синко, — отговаряше баба.

И ето, че това врѣме дойде. Есенъта докара тежки и сиви облаци, заръмѣ дребенъ и неспиренъ дъждъ. Стана студено. Нощитѣ станаха дълги и тъмни.

Ние се прибрахме въ кѣши и накладохме голѣмъ огънь и насѣдахме около него. Навънъ царѣше непрогледна нощъ, въ кумина свирѣше есенниятъ вѣтъръ, и ние слушахме какъ шуми дъждътъ и какъ се стича водата отъ капчужитѣ.

Почнаха се дългитѣ нощи, пълни съ приказки и страхотии.

Баба сѣдаше въ кѣта край огнището и вземаше хурката. Азъ легахъ до нея и туряхъ глава до колѣното ѝ. Насрѣща ми мъркаше котката. Тихичко пѣеше вретеното на баба край ухото ми и сѣкашъ че искаше да ми каже: „Ей сега ще почнатъ най-сладкитѣ приказки на баба“...

Тогава горѣ, въ жгѣла до камината, излизаше щурецьтѣ и почваше своитѣ пѣсни:

— Шуръ!... шуръ!... шуръ!...

Азъ поглеждахъ баба, тя се усмихваше и, като се заглеждаше въ жицата на своята хурка, започваше своитѣ приказки...

Какви ли приказки не знаеше баба? — Една прѣзъ друга по-хубави, по-чудни, по-сладки!...